

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

ผู้ทรงบรมสุข

เวลานี้ความชั่วชุกชุมมาก ประกาศออกทุกแห่งหนตำบลหมู่บ้านไม่เลือกหน้านะ นี่ละความไม่มีศีลธรรมเป็นอย่างนั้นละดูเอาพี่น้องทั้งหลาย มีศีลธรรมเท่านั้นต้านทานสิ่งเหล่านี้ไว้พอให้บ้านเมืองชุกหัวอยู่ได้ ถ้าไม่มีศีลธรรมแล้วหมด ไปที่ไหน ๆ มีแต่ความเดือดร้อนวุ่นวายทั่วโลกดินแดน อำนาจของกิเลสมากเวลานี้ ที่อำนาจของกิเลสมากความชั่วระบายนี่ก็เพราะความส่งเสริมมันละสำคัญ การส่งเสริมนี้ไม่ขึ้นอยู่กับเจตนาอย่างเดียวนะ ขึ้นอยู่กับความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ความเพลิดความเพลิน ความทะเยอทะยานวิ่งเต้นไปตามความอยากนั่นแหละ

ไม่ได้มีเจตนาที่จะส่งเสริมความชั่วให้เกิดขึ้นอะไร มันหากเป็นอยู่ในใจของโลกของบุคคลแต่ละราย ๆ เพราะความดิ้นรนกระวนกระวายมันอยู่ในใจ มันผลึกมันดันออกให้ติดให้ตื้นให้เพลิดเพลินให้ทะเยอทะยาน อะไรก็ไม่พอ ๆ เมื่อเป็นเช่นนั้นควรจะเป็นท่าไหนมันก็เป็นได้ แต่มันเป็นท่าต่ำเท่านั้นไม่มีท่าสูง ถ้าอันนี้ผลึกดันออกไปแล้วเป็นท่าที่เลวทรามทั้งนั้น โลกถึงได้เดือดร้อนวุ่นวายมาก ไปที่ไหนยุ่งไปหมด ถ้าขาดศีลธรรมเป็นอย่างนี้แหละ ให้เห็นโทษของมัน หากความสงบร่มเย็นไม่ได้ ความขาดศีลธรรมไม่ใช่ของดี

เพียงแต่นักภาวนาวันไหนภาวนาจิตไม่สงบเยือกเย็นดี วันนั้นเจ้าของจะรู้สึกกระวนกระวาย รู้ในเจ้าของเองนะวันนี้จิตเป็นยังไง แต่ยังดิ้นะท่านรู้ว่าจิตเป็นยังไง วันนี้มันถึงติดถึงตื้นอย่างนี้ ๆ ค้นหาเหตุหาผลกัน ท่านไม่เพลินไปตามมันไม่ติดไม่ตื้นไปตามมัน นักภาวนาเป็นอย่างนั้น ถึงได้รู้สาเหตุของมันต้นเหตุเป็นไปจากอะไร เป็นไปจากหัวใจที่มีกิเลสฝังจมอยู่นั้น เพราะกิเลสเป็นตัวพิษตัวภัยฝังจมอยู่ภายในจิตใจ โลกไม่รู้ พระพุทธเจ้าเท่านั้นรู้กับสาวกอรหันต์ท่านรู้อยู่เปอร์เซ็นต์ นำธรรมเหล่านี้แหละมาสอนโลกให้รู้เรื่องราว พวกเราจะไปรู้อะไรว่ากิเลสเป็นยังไงกัน ตัณหาเป็นยังไง มันบีบมันบีบสีไฟจนแหลกจนเหลวหมดก็ไม่รู้ว่าอะไรเป็นภัย มันโง่หรือไมโง่พวกเรา มันโง่อย่างนั้นแหละ พระพุทธเจ้ามาประกาศลั่นโลกอยู่ให้รู้เรื่องราวว่าโทษของมันเป็นยังไง ก็ยังไม่ยอมรู้เรื่องราว

ความเสื่อมเสียทางโลกนี้มีมากขึ้นโดยลำดับเวลานี้ คนจำนวนมากเท่าไรก็เรื่องขึ้นมากเท่านั้น เพราะต่างคนต่างเกิดขึ้นมากก็ด้วยอำนาจของความชั่วช้าลามกมันฝังอยู่ในจิตใจ มีที่ร้ายระบาดออกได้ทั้งนั้น ๆ ถ้าไม่มีศีลธรรมเป็นเครื่องระงับดับกันไว้

แล้วยังไงก็เป็นไฟไปตาม ๆ กันไม่ว่าบ้านนอกในเมือง หัวใจไม่ได้มีบ้านนอกในเมือง ความโลภก็ตีความโกรธก็ตีราคาตัดทอนทำก็ไม่ได้มีบ้านนอกในเมือง มันมีอยู่ที่หัวใจคน มันติดมันตันอยู่ตรงนั้น ต่างคนต่างติดต่างตันเอาไฟมาเผาแล้วก็ยกโทษกัน ไม่ได้เห็นโทษของตัวเองนะ นั่นละคนไม่ดูใจเจ้าของเป็นอย่างนั้น ดูใจก็คือมีธรรมนั้นแหละดูใจ

ตั้งที่ยกตัวอย่างตะกั่วนี้ นักภาวนาท่านจิตใจมีความสงบเยือกเย็น จิตใจมีความแยกคายวันนี้เป็นอย่างนี้ ๆ แล้ววันต่อไปหรือระยะต่อไปผิดแปลกจากปกติ ท่านก็ได้ค้นคว้าหาเหตุผล เป็นยังงใจจิตวันนี้ติดติดกับเรื่องอะไร ท่านค้นหาเหตุผลจนได้ได้แล้วก็จะรับกันลง นี่ละท่านค้นหาเหตุผล เราไม่ได้ค้นนี่นะ เหตุผลต้นปลายเป็นยังง มีแต่พากันติดกันตัน ไปที่ไหนน่าทุเรศนะ ท่านผู้สงบรรมเย็นดูพวกเรากำลังดันเป็นบ่าอยู่ดูไม่ได้นะ ถ้าจะดูก็ดูไม่ได้ นอกจากท่านไม่ดูเท่านั้นละ

ผู้สงบรรมเย็นมีในโลกนี้ ผู้บรรมสุขมี ผู้ทรงบรรมสุขมี ผู้ทรงมหันตทุกข์มี พวกมหันตทุกข์นี้มีมากต่อมาก ผู้ทรงบรรมสุขมีน้อยมากทีเดียว ในเมืองไทยเราจะมีก็รายไม่รู้ บรรมสุขคือทุกข์หมดจากใจไม่มีเหลือเลย เหลือแต่ความบริสุทธิ์ล้วน ๆ นั่นแหละเป็นบรรมสุข ท่านผู้ทรงธรรมประเภทนั้นหายากมากในโลก เมืองไทยเราเป็นเมืองชาวพุทธที่จะผลิตบรรมสุขขึ้นมาได้ยังไม่ยอมผลิตขึ้นมา ยังไม่สนใจ เพราะฉะนั้นจึงมีไม่กี่ราย ยอมรับว่ามี มีเป็นหย่อม ๆ มีเป็นแห่ง ๆ แต่ก็ไม่ทั่วถึงกับความชั่วละชิ ความชั่วมีมากต่อมาก ความเดือดร้อนมีมากต่อมากไม่ทันกัน

เพราะฉะนั้นเรื่องวัดเรื่องวาทบรรมศีลธรรมจึงเป็นของจำเป็นมาก ในบ้านหนึ่งเมืองหนึ่งวัดหนึ่งให้มีพระมีครูบาอาจารย์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติเป็นศีลเป็นธรรมแนะนำสั่งสอนประชาชนญาติโยมอบอุ่นไปหมดนั่นแหละ ไม่มีอะไรที่จะอบอุ่นยิ่งกว่าพระนะ พระเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร เป็นเรื่องใหญ่โตมาก ให้ความอบอุ่นทางจิตใจ ให้เป็นพลังของหน้าที่การงานในทางที่ถูกต้องดีงาม พระเป็นสำคัญเป็นพลังให้หัวใจของบุคคลแต่ละคน ๆ ที่เข้าไปเกี่ยวข้อง มีกำลังใจประพฤติหน้าที่การงานด้วยความถูกต้องดีงาม สงบร่มเย็น.บ้านเมือง นี้มีน้อยอย่างว่านั่นซี เพราะฉะนั้นวัดจึงเป็นคู่เคียงเป็นขวัญบ้านขวัญเมือง ถ้าไม่มีวัดแล้วไม่เป็นท่าแหละ วัดก็อย่าให้เป็นวัดสุมสุมสุม ทำ ให้วัดมีศีลมีธรรมวัดมีครูมีอาจารย์เป็นแบบเป็นฉบับแนะนำสั่งสอนดูว่ากล่าว

คำดูดำ ว่ากล่าวของพระไม่ได้เหมือนของฆราวาสนะ คำดูดำ ว่ากล่าวของพระดูไปขนาดไหนก็ตาม ดูแบบธรรมไม่ใช่ดูแบบกิเลส ต่างกัน ความดีของพระความดูของพระ ดูไปด้วยอำนาจของธรรมต่างหาก ไม่ได้ดูด้วยอำนาจของกิเลสให้เป็นเหตุวุ่นวาย หรือให้เป็นเหตุฉิบหายวุ่นวาย ก่อความเดือดร้อนแก่ผู้ได้รับการดูดำ ว่ากล่าว

ไม่เป็นเช่นนั้น การดูต่ำว่ากล่าวโดยธรรมนี้เป็นคู่เคียงกันกับความโหดของกิเลส โหดของธรรมปราบกิเลสมี ไม่อย่างนั้นแก้กันไม่ตก ต้องมีเด็ดมิเตี้ยว กิเลสเด็ด ธรรมะต้องเด็ด กิริยาแห่งการแสดงความเด็ดของธรรมะนั้นแหละคนทั้งหลายว่าท่าน โกรธท่านโมโหโทโส ล่อให้กิเลสเอารัดเอาเปรียบไปหมดเลยไม่ได้เรื่องได้ราว ความจริงเป็นวิธีการของธรรมปราบกิเลสต่างหากแต่เราไม่รู้

ให้พากันพยายามนะไม่ได้นะ โลกนี้จะเป็นไฟไปหมดถ้าต่างคนต่างห่างเหินจากศีลจากธรรมแล้วเข้าใกล้ชิดติดพันกับพินกับไฟเผาไหม้กันไปเรื่อย ๆ คนมีมากเท่าไร เรื่องยังมีมาก ความเมตตาสาธยายความให้อภัยกันนี้รู้สึกแทบจะไม่มีเสียแล้วเวลานี้ มีแต่ใครก็จะเอาดีเอาเด่น ใครก็ว่าตัวถูก ๆ กิเลสไม่ยอมผิดแหละเรื่องของกิเลส ต้องว่าตัวถูกเสมอ เพราะฉะนั้นจึงมีแก๊ใจที่จะทำชั่วซ้ำลามกได้อย่างสมใจ ๆ ถ้าเป็นธรรมแล้ว รู้ผิดรู้ถูก เขาผิดเราถูก เราผิดเขาถูก ก็ต้องยอมรับกันไปตามเรื่องตามราว คนเรามีจำนวนมากเท่าไรอยู่ด้วยกันได้นะถ้ายอมรับความผิดถูกชั่วดีของกันและกันแล้ว ความไม่ยอมรับคือเรื่องของกิเลส เรื่องความชั่วซ้ำลามกมันฝังอยู่ที่ใจ ไปที่ไหนหอบแต่อันนี้ หาบแต่อันนี้ไป ระเบิดออกไปมีแต่ไฟ แดกกระจัดกระจายออกไปเป็นระเบิดนิวเคลียร์ นิวตรอนเผาไหม้กันไปเรื่อย ๆ

ท่านว่าบรมสุขเราเคยเห็นไหมละ บรมสุขจะทรงได้แต่ผู้สิ้นกิเลสเท่านั้น ผู้ไม่สิ้นกิเลสไม่มีทาง ผู้สิ้นกิเลสแล้วกิเลสขาดสะบั้นไปจากหัวใจในขณะนั้น ตั้งแต่ขณะนั้นไปแล้วทรงบรมสุขจนกระทั่งอนันตกาล ไม่มีคำว่า อนิจจัง ทุกขัง อนตตา เข้าไปเกี่ยวข้องได้ นั่นละที่ท่านถึงบรมสุขท่านถึงอย่างนั้น ผู้ทรงบรมสุขก็คือองค์ศาสดาของพวกเรา นำมาสอนพวกเราที่เป็นมหันตทุกข์ บรมสุขคือพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน เหล่านี้เป็นผู้ทรงบรมสุขตั้งแต่วันตรัสรู้ธรรมะแล้วกิเลสขาดสะบั้นไป นั่นละตัวเหตุที่จะก่อทุกข์คือกิเลส เมื่อขาดสะบั้นไปแล้วทุกข์ก็ไม่มี ทุกข์ไม่มีในหัวใจท่าน จะมีแต่เพียงร่างกายเท่านั้นเจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อนเป็นตามธรรมดาของโลกสมมุตินิยม

ชั้นของท่านกับชั้นของโลกก็มีเหมือนกัน ร่างกายของท่านกับร่างกายของโลกมีเหมือนกัน เจ็บไข้ได้ป่วยเหมือน ๆ กัน แต่ไม่เข้าถึงใจท่าน ใจท่านทรงบรมสุขอยู่ตลอดเวลา สิ่งเหล่านี้เป็นแต่เพียงผิวเผินข้างนอกเท่านั้น ต่างกันที่ตรงนั้นผู้ทรงบรมสุข พวกเรานี่กองทุกข์เต็มอยู่ทั้งร่างกายและจิตใจ เต็มไปหมดทั้งตัวหาความสุขวันหนึ่ง ๆ ไม่เจอนะ แต่หาความวุ่นวายเดือดร้อนนั้นมีเต็มหัวใจทุกคน ๆ ไม่ว่าชาติชั้นวรรณะใดไม่เลือกทั้งนั้น อันนี้ไม่เลือกกิเลสไม่เลือกใคร กิเลสไม่กลัวใครกลัวแต่ธรรมอย่างเดียว ถ้าธรรมแล้วกิเลสกลัว ถ้าใครมีธรรมใครก็ตามไม่เลือกชาติชั้นวรรณะเหมือนกัน กิเลสกลัว ความสงบสุขร่มเย็นก็มี ตัวเองก็เย็นสบาย ในครอบครัวเหี้ยมร้ายสงครามต่าง

ๆ ที่คนมีศีลธรรมภายในใจแล้ว ไปอยู่ที่ไหนสงบร่มเย็นทั้งนั้น ถ้าเรื่องของกิเลสไปไหนร้อนไปหมด ๑

ให้พากันเสาะแสวงหาศีลธรรมเข้าสู่ใจนะ ไม่งั้นต้านทานโรคไม่อยู่ โรคนี้โรคกิเลสตัณหา คลื่นมหาสมุทรทะเลสู้อยู่ไม่ได้ คลื่นมหาสมุทรทะเลจะมีอยู่ในน้ำเท่านั้นไม่มีอยู่บนบก อันนี้มีอยู่ทั้งในน้ำมีอยู่ทั้งบนบก มีอยู่ทุกแห่งทุกหนเรื่องที่ว่าคลื่นมหาสมุทรทะเลหลวง คือ กิเลสภายในจิตใจของสัตว์โลกนี้ ให้พากันระมัดระวังให้มาก

ฝึกหัดตัดแปลงถ้าอยากเป็นคนดีมีความสงบเย็นใจ ให้นำธรรมชาติของพระพุทธเจ้า ธรรมะนี้เคยรับรองโลกมานานแสนนานแล้วให้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุข ส่วนกิเลสทำความพินาศฉิบหายให้โลกมานานแสนนานเช่นเดียวกัน เราควรจะทำมาเทียบเคียงกันแล้วพยายามแก้ไขตัดแปลงตนเอง ทุกข์เพราะรบกับกิเลสต้องทุกข์บ้าง อยากไปไม่ได้ไปก็ไปทุกข์ อยากกินไม่ได้กินก็ไปทุกข์ เพราะสิ่งที่จะกินมันเสีย ไม่ใช่ของดีกินแล้วเป็นพิษ ไปเพื่อความเสียหายไม่ดีไม่ทำให้ไปห้ามอย่างนั้น ความเคลื่อนไหวไปมาต้องพิจารณาเจ้าของเสียก่อน ถ้าไม่พิจารณาเอาตามความอยากเลยแล้วก็เสียไปหมด ๑ นี่ละคนเราไม่มีเบรคห้ามล้อลงแต่คลอง ๑ แล้วจมไปเรื่อย ๑ เกิดขึ้นมาใครก็มีแต่จม ๑ หากความเจริญรุ่งเรืองในบุคคลคนหนึ่งไม่มีมีอย่างหอมมนุษย์เรา พากันตั้งอกตั้งใจนะ

วันคืนปีเดือนล่วงไปอย่างนี้ละ มีมืดกับแจ่มเท่านั้นแหละโลกเราอย่าไปตื่นเกินไปมืดกับแจ่มเท่านั้นละ พอตะวันตกแล้วก็มืด พอตะวันออกขึ้นมาก็มืดแจ่มมีเท่านั้นละตั้งกับตั้งกลับมา ปีนั้นปีนี้นับกันไปตามมืดแจ่มนี้ไม่เห็นมีอะไร ความทุกข์ความร้อนอยู่ที่หัวใจคนละซี ไม่ได้ขึ้นอยู่กับมืดกับแจ่มวันคืนปีเดือน อยู่กับที่หัวใจเรา ถ้าหัวใจเรามีธรรมะจับดับมันได้เราก็จสงบเย็น ถ้าใจไม่มีธรรมแล้วจม ๑ ทั้งนั้นแหละ พากันตั้งใจฝึกหัดตัดแปลงตนเองซิถ้าอยากเป็นคนดีมีความสุข

วันนี้ก็พูดเพียงเท่านั้นละเหนื่อย พูดทุกวัน ๑ ต่อไปนี้จะให้พร